

GÓSI VALI

Kék csend

Dereng a nyár, s hogy itt maradtam árván,
halkabban jár a fény az ablakon,
hűséggel vár, hogy lágyan betakarjon,
ha lelkem hűvösétől fázom már nagyon.

Vár, hogy ringatásra nyíljon alkalom:
azúr fénysugárban – lélekrezdülés,
vigasztalni vágyó, hozzám bújó csendben
öleljen az emlék – a boldog, nyári kék.

Hótiszta gyolcsban

Ezerszer áldott nappalok után
rám hullt a sűrű, éjsötét átok.
Fájdalom-kövek közt botorkálok,
homályba fúló társam a hiány.

Fordult a világ velem hirtelen,
feltárta titkolt, sátáni arcát,
szívemben rekedtek álmok, imák,
halálra vált a remény, kegyelem.

A rianó csend döngött fölöttem,
zuhantam sötét szenvedésbe,
szívemre ült a kő-nehéz bánat.

Szép szavak hullnak holtan köröttem
– *súlyos fémpénz anyám zárt szemére* –
hótiszta gyolcsban – dermedt alázat.

Mielőtt

Jó volna hinni, hogy idilli álmom
valóra válik végül, hirtelen:
átlényegülve a vajúdó világon
szeretet éled kihűlő szíveken.

Nem tiporhatnák vad dühvel a hátam,
nem vádolhatnának a hamisak,
nem hagynának sárban fuldokolni,
léleklátóvá válna, aki vak.

Jó volna hinni: nem késnek a bátrak,
lelkükkel takarva megvédenek,
mielőtt elvérzik hitem a mában,
s jövőmre enyészet pora pereg.

Szeretnélek

Szeretnélek kibontani
bánatod páncéljából, végre,
hozzád hajolva lelkedhez érni,
tavaszt igézni a fagyos téltre!

Szeretnék e rejtelmes csendből
életzenével kitörni újra:
ereidnek suttogó neszére
ébredni, lágyan összesimulva.

Szeretném, ha ütemre járna,
egy ritmust dobolna fáradt szívünk,
ahogy a régi éjen, amikor először
egymás szemébe néztünk!

(Asszociáció: Szabó Lőrinc: Mint még sohasem c. írására)